Kesildi mi Ellerin

Mehmet Emin Yurdakul

Kesildi mi Ellerin — Mehmet Emin Yurdakul

İlk yayın: Türk Sazı (1914)

Mehmet Emin Yurdakul 1944 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır: https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Kesildi_mi_Ellerin&oldid=165441 (revizyon 165441). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansıyla paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

— Anne, anne, hişt, hişt!...
— O kim?
— Benim. Kalk, kalk, para ver.
— Ooh senmişsin, ödüm koptu...
— Yeri nerde? Kalk, göster!
— Çıldırdın mı, çocuk, bende para nerden olacak?
Benim gibi bir dul kadın kimden para alacak?
— Miras yedin...
— Onu baban sağlığında bitirdi;
Vur patlasın, çal oynasın, şurda burda yedirdi.
Param olsa el dikişi diker miyim? Böyle ben
Bir kör mumun...
— O masalı başkasına anlat sen;
Kalk, para ver!..
— Sarsma oğlum, Hak'tan korkun yok mudur?
Bir anaya kalkan eli...
— Sus, dırlanma...
— Vurma, dur;
Beni dinle, hangi ana para vermez oğluna?
Vallahi yok, olmuş olsa feda olsun yoluna.
— Kalk diyorum. «Para, para!» Şimdi seni vururum..
— Billâhi yok...
Ah, vuruldum. Aman, aman omuzum.
Oğul, oğul, beni vuran elin yere döşene!..
Hain evlât, beğendin mi? Bak ananın haline.
Ah, ben senden son vaktimde evlâtlıklar beklerken
Beni böyle al kanların içersine koydun sen!..

Ben seninçün doğmuş idim, ben seninçün yaşardım;
Sendin benim her düşüncem, sendin benim her derdim!
Bir parçacık benzin uçsa, bir kerecik: «Of!» desen,
Ne cehennem azapları çeker idim o gün ben.

İşte artık senin için çarpan yürek duruyor,
Ağlayan göz kapanıyor, gülen dudak kuruyor,
Çalışan el uyuşuyor; rahat olsun her yerin!..

Kim derdi ki, o koynumda büyüttüğüm ellerin
Benim şu ak, şu kınalı saçlarımdan tutarak
Acımadan, titremeden bana bıçak vuracak?..
Bu ne yürek? Para için insanlıktan geçiyor;
Bu ne alçak susayış ki ana kanı içiyor!
Seni böyle kimler etti, kanlı cellât, canavar?..

Hayır hayır, onlarda da senden pek çok duygu var:
Senin elin, bir cellâdın bıçağından duygusuz;
Senin elin, bir kaplanın tırnağından duygusuz;
Senin elin, kan dökücü her bir şeyden haindir.
Ah, bir cellât senin gibi kanlıları gebertir;
Bir kaplan da anasından başkasını pençeler.

Haram olsun, o uykusuz bıraktığın geceler;
Bugüne dek emeklerim dursun iki gözüne;
Kan yerine irin olsun emdiklerin!...
O kan ne?..
O damlayan kimin kanı, avucunun içinden?..
Yoksa beni vurur iken, bana bıçak saplarken
Kesildi mi ellerin?..
Of, sızlıyor omuz başım, yaralarım pek derin!

Kaç buradan, seni şimdi gelip burda tutarlar;
Zincir vurup o karanlık zindanlara atarlar;
Kaç buradan kuş gibi!
Ben kanımı helâl ettim, sen de affet ya Rabbi!...